

[Lissa Mathiasen]

Jeg håber også, at vi i dag kan få et tilsagn fra justitsministeren om, at man rent faktisk, uanset om det koster lidt ressourcer, er indstillet på at foretage denne undersøgelse. De få oplysninger, vi fik i 1990, kan ikke bruges til noget, og derfor er der altså behov for det. Jeg synes, vi skylder hinanden det, at og vi skylder retssikkerheden det.

Justitsministeren (Engell):

Ved førstebehandlingen af forslaget afviste jeg det på regeringens vegne, og jeg er glad for, at vi nu kan konstatere, at det synspunkt deles af alle Folketingets andre partier.

Jeg skal ikke gentage andre af de argumenter, jeg fremkom med i forbindelse med førstebehandlingen, end at jeg synes, det skal understreges, at det undersøgelsesmateriale, vi har oversendt til Retsudvalget, og den ganske omfattende undersøgelse, der blev gennemført i 1990, viste, at det er meget få domsforhandlinger, der foregår med begrænsninger af offentlighedens adgang. Efter det statistiske materiale beslutter man dørlukning i mindre end én ud af hundrede domsforhandlinger, det svarer til ca. 0,7 pct., og i mange tilfælde omfatter lukningen kun en lille del af selve domsforhandlingen, f.eks. en vidneforklaring. Navneforbud forekommer endnu mere sjældent, kun i 0,1 pct. af retsmøderne, og det bortfalder i øvrigt senest, når der afsiges en endelig dom.

Med det som udgangspunkt mener jeg, at den diskussion, der har været ført om spørgsmålet, og den undersøgelse, vi har foretaget, har vist, at det ikke forholder sig, som fru Kirsten Jacobsen nævner. Så er jeg selvfølgelig enig i det synspunkt, at man ikke skal gennemføre regler, som især retter sig mod de finansielle virksomheder. Hvorfor i alverden skulle de og deres ledelser pludselig have en ringere retsstilling end andre? Det mener jeg ikke der er noget som helst der taler for.

Fru Lissa Mathiasen ville gerne, at der blev foretaget yderligere undersøgelser, og det vil jeg da meget gerne bidrage til, såfremt der er konkrete ting, man ønsker vi skal tilvejebringe informationer om. Jeg vil så bare for en ordens skyld minde om, at forslaget blev fremsat den 22. oktober 1991, og i hele den periode, hvor forslaget har ligget til behandling i Retsudvalget, er der stillet to spørgsmål, som er besvaret. Så man kan sige, at hvis der undervejs havde

været nogle ting, man gerne ville have haft en yderligere uddybning af, havde der været en mulighed for det, men såfremt man under almindelig del rejser spørgsmål og ønsker yderligere statistisk materiale tilvejebragt, vil jeg da gerne i sommerens løb tage stilling til det.

Men vi må relativt præcist vide, hvad det så er, vi går efter, for jeg mener ikke, det er hensigtsmæssigt at igangsætte store, ressourcekrævende undersøgelser i et domstolvæsen, som i forvejen kæmper med at nå de mange, mange sager – og folk, der har sager verserende ved domstolene, ønsker en hurtig behandling – og at binde store ressourcer til en ret udefineret undersøgelse kan jeg ikke tilråde. Derfor er det vigtigt, at der sker en præcis afgrænsning af det, man gerne vil have at vide, og det vil jeg da gerne bidrage til.

(Kort bemærkning).

Kirsten Jacobsen (FP):

Justitsministeren kan ikke forstå, hvorfor man i særlig grad skulle ophæve navne- og referatforbud for de finansielle institutioner. Det vil jeg gerne prøve på at forklare justitsministeren.

De finansielle institutioners virksomhed har altid været et nærmest lukket land for offentligheden, og dette Folketing har, efter at vi så, at i hvert fald realkreditsektoren på grov vis havde overtrådt gældende lovgivning, sørget for, at det nu ikke bare er et næsten lukket land, nu er det et hermetisk lukket land, nu kan offentligheden ikke få oplysninger på dette område. Disse virksomheder er underlagt Finanstilsynets kontrol, og når Finanstilsynet konstaterer lovovertrædelser og der bliver rejst tiltale, må man gå ud fra, at der også er hold i påstandene, og at det ikke bare er sådan nogle løse tiltaler, der bliver rejst.

Jeg kan ikke forstå, hvilken retssikkerhed det er, ministeren taler om, når det drejer sig om en kreditforenings navn eller navnet på en ejendom. Jeg kunne til nød forstå det, hvis det drejede sig om navnet på en person, så når ministeren nu kommer med en statistik over, i hvor få tilfælde det er, der bliver nedlagt navne- og referatforbud, er jeg nødt til undrende at spørge justitsministeren: Finder justitsministeren det ikke helt besynderligt, at i alle – og det er alle uden undtagelse – sager om kreditforeninger er der både navne- og referatforbud?